

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVI. évfolyam 18. szám. 2015. szeptember 15.

Ára 0,80 lej

A jövő határán

Felújították a kolozsvári
Farkas utcai templomot

A Kárpát-medence egyik legrepresentatívabb református templomának felavatására került sor augusztus 16-án. A kolozsvári Farkas utcai gyülekezet hálaadó ünnepségén a helyiek mellett számos erdélyi és magyarországi közéleti személyiség vett részt.

A Farkas utcai református templom a kolozsvári és erdélyi reformátusok egyik szimbóluma, ugyanakkor a Kárpát-medencei magyarság egyik legjelentősebb műemléke is. Az épület sokak számára nemcsak egy ingatlant jelent, hanem történelmet, kultúrát és a Farkas utca több száz éves műemlékével együtt egy életérzést is. A Mátyás király által alapított templom és kolostor, amely 1486–1503 között épült, szakértők szerint a legnagyobb és legszebb épület, amelyet a ferencesek Erdélyben emeltek. A templomot, amely az elmúlt évszázadok során több kisebb átalakításon ment át, legutóbb mintegy hatvan évvel ezelőtt tatarozták, ám a kétezres évek elejére megérett egy nagyobb felújításra.

„Mintegy tíz évvel ezelőtt, 2005 táján lehetőségünk volt arra, hogy modern technológiá-

val kutatásokat és alapos, digitális felméréseket végezzünk a templomról. Ezek az előmunkálatok tették lehetővé azt, hogy az egyház 2008-ban pályázatot nyújtson be uniós támogatásra” – magyarázza a felújítás kezdeteit **Maksay Ádám** építész, az Erdélyi Református Egyházkerület műszaki előadója. A pályázatot csak

2012-ben nyilvánították nyertesnek, ám még ekkor sem sikerült nekifogni a munkálatoknak, hiszen a román hivatalos szervek bürokratikus

Somogyi Botond

(Folytatása az 5. oldalon)

Megújult a széki református templom

Templomának megújulásáért adott hálát a nyáron a széki közösség. A 13. századi templomot az elmúlt két év során renoválták, a nagymértékű beavat-

kozásra azért volt szükség, mert a templom állapota veszélyessé vált.

(Cikkünk a 4. oldalon)

Céltudatos egyház, céltudatos gyülekezet

Presbiteri Továbbképző Tábor
Szentkatolnán

Immár negyedik alkalommal szervezték meg a Presbiteri Továbbképző Táborát, ez alkalommal Háromszéken, Szentkatolnán került sor a rendezvényre a Rebeka Missziós Központban, amely egy régi kúria épületében van, s amelyet egy kézdivásárhelyi asszonytestvérünk vásárolt meg, újíttott és ajánlott fel missziós célra. Óriási előrelépésnek számít az, hogy az előző alkalomhoz képest sokkal többen jöttek el, idén 45 résztvevője volt a tábornak.

Kántor Csaba főjegyző igehirdetésével vette kezdetét a tábor. Minden napot áhitattal kezdtünk, amelyeken a következő lelkipásztorok szolgáltak: Beder Imre (Kézdivásárhely), Marosi Károly (Dálnok), Papp Zsolt (Kézdimátisfalva), Sánta Imre (Bikkfalva),

Ferenci István

(Folytatása a 4. oldalon)

Tanulságos igék

A tekercset evő Ezékiel

„Azt mondta nekem: embernek fia! Elégítsd meg hasadat, és töltsd meg bensődöt ezzel a tekercsel, amelyet neked adok. Ekkor megettem azt, és az olyan lett számban, mint az édes méz.” (Ez 3,3)

Ezékiel prófétát Kr. e. 592–593-ban hívta el az Úr. Papi családból származott, Babilonban lakott, ahova Nabukodonozor király több más magas származású emberrel együtt deportálta. Nevének jelentése: az Úr erős, illetve Isten erőssé tesz.

A próféta a babiloni fogság idején élt. A népet elhurcolták, a templomot porig rombolták. Ezékielnek fel kellett készítenie népét e borzalmas ítéletre. Igehirdetése kemény, leleplező volt. Ám miután megérkezett Jeruzsálem pusztulásának híre, nagy változás állt be igehirdetésében: a vigasztalást és szabadítást hirdette.

Az igében arról van szó, hogy Ezékielnek meg kell ennie egy könyvtekercset. Különös parancs ez, de különös az üzenete is. Nekünk is élnünk kell a teljes Szentírással: lelkiileg meg kell azt ennünk. De vegyük sorba az eseményeket.

Babilonban a deportáltak új életet kezdtek. Elfeledkeztek az Úrról. Úgy gondolták, az ítélet nem is olyan súlyos, s pár év múlva visszatérhetnek hazájukba. Ebben a helyzetben kezdte el Ezékiel az igehirdetést. Érdekes, hogy Isten őt „embernek fia”-ként szólítja meg, 93-szor találkozunk majd az egész könyvben ezzel a kifejezéssel. A nevét soha nem ejti ki Isten. Ez alázatban tartja, hogy ő is csak egy ember. De ez a kifejezés bátorító és vigasztaló is: Isten a bűnös embereket is felhasználja. Amikor teljességgel alkalmatlannak érezzük magunkat a szolgálatra, akkor vagyunk a legalkalmasabbak.

Ezékiel pártütőknek, makacs szívűeknek nevezi az embereket. Micsoda gyülekezete volt e prófétának! De nem ilyenek vagyunk néha mi

is? Nem ilyen kemény a mi szívünk is Istennel szemben? A kegyelem az, hogy Isten ilyen embereknek hirdettei Igéjét, és ilyen embereket tud megváltoztatni. A prófétának kell hirdetnie az Igét, s nem szabad törődnie azzal, hogy a hallgatók miként reagálnak. Mert könnyű hirdetni az Igét ott, ahol azonnal áldott gyümölcsöket lát az ember, de nehéz ott, ahol semmi eredmény nem látszik.

Ekkor jön a különös látomás. A próféta egy kezet lát, amiben egy könyvtekercs van. Isten a tekercset kibontja, mindkét felén írás van. Örömezenet, evangélium? Nem, hanem gyászenet, panasz és jajszó. Mit kell tennie a prófétának a tekercsel? Felolvasni a nép előtt? Nem, meg kell ennie. Különös étkezés ez, emészthetetlen eledel – mondanánk. Mit jelent ez? Két dolgot mindenképpen. Az egyik, hogy a próféta nem a saját szavait mondja el, hanem az Úrtól kapott utasítást. Nem olyan üzenetet, ami tetszik hallgatóinak. A második jelentése az evésnek, hogy az Ige az igehirdetőt megérinti. Ha valami keresztülmegy rajtunk, egyé válik a testünkkel. Az Igének egészen részünkkel kell válnia. Másképp olyanok lennénk, mint az írástudók, akik a keleti bölcseknek megmutatták az utat, de maguk nem indultak el, hogy imádják a megszületett Királyt. Az Igét nem elég kívülről ismerni, ugyanis az csak belülről tudja átformálni az embert.

Edd meg a tekercset! – ez a parancs mindnyájunkhoz szól. Mit teszünk mi az Igével, amit Isten felénk nyújt? Mert az nem kérdés, hogy ez a kéz most is nyúl felénk. Milyen nagy áldás ez számunkra, de értékeli-e ezt? Mert hány olyan ember van, akinek Isten hiába kínálja az Igét.

Ezékiel engedelmes volt, megette a tekercset. S utána csoda történt: olyan édes lett a szájában, mint a méz. Különös, hisz a tekercs ítélettel volt teleírva, az pedig nem szokott ízleni az embernek. Hogyan lehetséges ez? Vajon Isten el fogja pusztítani Jeruzsálemet, és gyönyörködik abban, hogy az emberek elvesznek? Ezékielt sokkolta ez a történet, egy hétig szólni sem mert. Ám tudta, hogy Isten soha nem mond kizárólag ítéletet, az Úr nem gyönyörködik a bűnös halálában. A próféta az ítéletben is érezte Isten szeretetét. Tudta, hogy még az ítélet is a megtartást szolgálja. Ez velünk is így van. Mert áldás az is, amikor az Úr megmutatja bűneinket. Az édes ebben az, hogy épp így menekülünk a kegyelemhez, amit Ő Jézus Krisztusban készített el számunkra. Az Ige mindig édes, mert mindig jót munkál az életünkben.

Ez az íge Jézus Krisztusra mutat. Ha volt valaki, aki megette a tekercset, akkor az Ő, aki azt mondta magáról, hogy az eledele az Atya akaratának cselekvése. Krisztusban az Ige testté és vérré lett. Neki is pártos népnek kellett hirdetnie az Igét, akik nem hallgattak rá. Ő megtette azt, amit sem Ezékiel, sem a többi próféta nem tudott megtenni: meghalt minden emberért. Miért tette ezt? Hogy nekünk üdvösségünk legyen, hogy mi élhessünk általa. Az Ige erről tesz bizonyosságot, ezért nekünk nincs más feladatunk, mint hallgatni az Igét, és engedni, hogy végezze el bennünk is áldott munkáját.

Lőrincz István

Reményik Sándor

Eredj, ha tudsz!

Egy szívnek, mely éppúgy fáj, mint az enyém

Eredj, ha tudsz...
Eredj, ha gondolod,
Hogy valahol, bárhol a nagy világon
Könnyebb lesz majd a sorsot hordanod,
Eredj...
Szállj mint a fecske, délnek,
Vagy északnak, mint a vihar madár,
Magasából a mérhetetlen égnek
Kémleld a pontot,
Hol fészekrakó vágyaid kibontod.
Eredj, ha tudsz.

Eredj, ha hittelen
Hiszed: a hontalanság odakünn
Nem keserűbb, mint idebenn.
Eredj, ha azt hiszed,
Hogy odakünn a világban nem ácsol
A lelkedből, ez érző, élő fából
Az emlékezés új keresztet.
A lelked csillapuló viharának
Észrevétlen ezer új hangja támad,
Süvít, sikolt,
S az emlékezés keresztfáira
Téged feszít a honvágy és a bánat.
Eredj, ha nem hiszed.

Hajdanában Mikes se hitte ezt,
Ki rab hazában élni nem tudott
De vállán égett az örök kereszt
S egy csillag Zágon felé mutatott.
Ha esténként a csillagok
Fürödni a Márvány-tengerbe jártak,
Meglátogatták az itthoni árnyak,
Szelid emlékek: eszeveszett hordák,
A szívét kitepték.
S hegyeken, tengereken túlra hordták...
Eredj, ha tudsz.

Ha majd úgy látod, minden elveszett:
Inkább, semmint hordani itt a jármot,
Szórd a szelekbe minden régi álmod;
Ha úgy látod, hogy minden elveszett,
Menj öserdőkön, tengereken túlra
Ajánlani fel két munkás kezéd.
Menj hát, ha teheted.

Itthon maradok én!
Károgva és sötéten,
Mint téli varjú száraz jegenyén.
Még nem tudom:
Jut-e nekem egy nyugalmas sarok,
De itthon maradok.

Leszek örlő szű az idegen fában,
Leszek az alj a felhajtott kupában,
Az idegen vérben leszek a méreg,
Miazma, láz, lappangó rút féreg,
De itthon maradok!

Akarok lenni a halálharang,
Mely temet bár: halló fülekbe eseng
És lázít: visszavenni a mienk!
Akarok lenni a gyújtózsinór,
A kanóc része, lángralobbant vér,
Mely titkon kúszik tíz-száz évekig
Hamuban, éjben.

Míg a keservek löporához ér
És akkor...!!

Még nem tudom:
Jut-e nekem egy nyugalmas sarok,
De addig, varjú a száraz jegenyén:
Én itthon maradok.

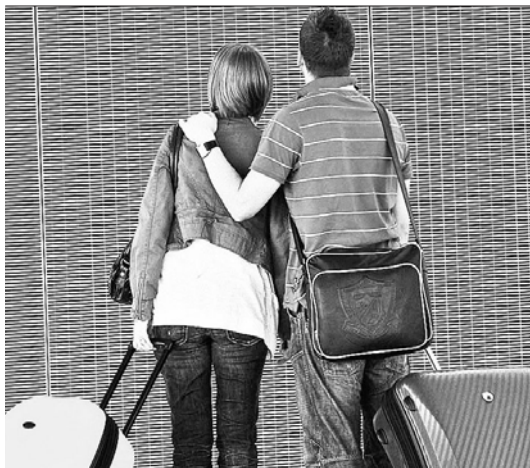
Megmaradók

A síráshoz anyaországai nemzettársainkhoz hasonlóan mi is jól értünk. Ha végiglapozzuk a rendszerváltás óta kiadott lapok kollekcióit, hamar belefáradunk a sok nyomdafestéket látott panaszkodásba. A többség beolvasztó politikájáról, az ellenünk fordult sorsról Trianonban, a fárasztó jelen a beolvadásról, a nyelvi jogok hiányáról, arról a sok-sok küzdelemről... Menyynyire fárasztó e vég nélküli sajnáltatás. Aminek

az a vége, hogy ha más nem is, de mi sajnáljuk magunkat. Elhisszük a sokat ismételt dolgot. Csak arról feledkezzünk meg, hogy ebben az egészben mi is sárosak vagyunk. A saját felelősségünk viszont elmarad. Román, szlovák, szerb – mindenki hibás, csak mi vagyunk azok, akik mindig jót akartunk, de a világ összeesküdött ellenünk, a háttérhata-

lom, meg különféle csoportok, amelyek folyton eldöntik a világ jövőjét, s bennünket kiváltképp nem kedvelnek.

Ez a siránkozás fárasztó lehet másoknak. Néha elmondják nekünk, hogy seperjünk tán a saját házuk táján is. Lenne mit. Hiszen a Mohácshoz, Trianonhoz vezető utat nem török és román kövezte ki, hanem saját magunk. S ezt a rendszerváltás utáni erdélyi önfelszámolást sem a román állam végzi. 1989 után a sírt hantoló

lapát a mi kezünkbe került. Saját magát temeti a szörvány, önmaga választja a többségi iskolát drága csemetéjének – a románul érvényesülés érdekében. Kicsiny magyar világunkban pedig egymást fúrjuk. Aki érvényesülni akar, az vagy rokona és ismerőse, vagy boldog őse hátán kapaszkodik felfelé, vagy a kiutat választja. Magyar, olasz, spanyol, német, angol kiutat. Egymást aprítjuk. Barabbási kegyetlenséggel, pilátusi cinizmussal, farizeusi lelkülettel. Azt hisszük, így legalább nekünk jobb lesz, pedig dehogy: saját sírunkat ássuk. A gyászisten-tiszteletet pedig lehet, hogy már más nyelven mondják felettünk. Beszélünk megmaradásról, összefogásról, mert megszoktuk, hogy ez a téma, a szokásos erdélyi magyar szokincs része. Ezt kell mondani, mert ezt akarjuk hallani. Aztán jól fejbe kólintjuk a megmaradni akarót, vagy integetünk neki a

határon. Legalább ő nem veszélyezteti az állasom. A megmaradásom.

Kis magyar világunk nyakát nemcsak a többségi nemzet, hanem sokszor mi szorítjuk kéjes örömmel. Önfelszámoló közösségként csak a saját szemétdombban hiszünk, lerágjuk a felkapaszkodót, menjen Londonba, meg amerre lát, ne zavarja a köreinket. Magunkat gyengítjük. Önfelszámolást végzünk. Csak az a néhány ember kell, aki a kör közepén áll, aki számít, és aki az ember fontos rokona. A rokonok és boldog ősök mikrotársadalmát építjük, ahol másnak nem jut hely. A többinek búcsút intünk. Aztán csodálkozunk, nemhogy nincs, aki megszülessen, de nincs, aki meghaljon sem már. Mert a többség kiköltözött, meghalt, nyelvet váltott az elmúlt negyedszázad alatt. Csak mi maradtunk, „a megmaradók”. Az ünnepi szónokok és néhány tucat unott hallgató. S aki itt van még, annak a gyereke vagy kint van már, vagy menni készül.

Megmaradunk. Ki? Mi? Mikor? És hol? Megmaradsz, s a fiad, az unokád már Londonból, New Yorkból, Madridból integet neked az internetről. Felmented magad, te nem tehetisz róla. A sors, a külső ellenség. Mindig csak az. Az unoka hellózik, furcsa neki, hogy nem érted a nyelvét.

Nem sokat tanultunk a történelemből. A sajátunkból. Csak emlékezni tudunk és néha szép beszédekkel mondani, szobrokat avatni, koszorúzni. Mindig az idegenben látjuk a bajt, a hibát, az elveszés okát, pedig csak tükörbe kellene nézni.

Fábián Tibor

Vannak még kérdéseid?

Aki énhozzám jön, azt nem küldöm el.

(Jn 6,37b)

*Az idősebb nemzedék sokszor érdeklenséggel, közömbösséggel vádolja a fiatalokat. A médiában sopánkodó elmélkedések tucatjai jelennek meg, amelyek azt állítják: a mai fiatalokat nem érdekli semmi. Ezek az eszmefuttatások azt a jól ismert nótát fűj-
ják, aminek egyik sora így hangzik: „Ezek a mai fiatalok!”, és aminek a másik sora is ismerős: „Bezzeg a mi időnkben!” Ősrégi nóta ez! Krisztus előtt kétezer évvel egy ismeretlen egyiptomi szerző jegyzett fel több tucat olyan panaszt, amivel az akkori idősebb nemzedék vádolta a kortárs fiatalokat. Közömbösség, tiszteletlenség, divathóbort szerepel többek között ebben a vádiratban. Olyan sopánkodások ezek, amelyek – úgy látszik – nemzedékről nemzedékre megismétlődnek.*

Valóban így lenne ez? Valóban nem érdekli semmi a mai, a mindenkori fiatalokat? Vagy talán inkább az idősebb generáció süket a fiatalok kérdéseinek a meghallására? Vajon nem az igazi, jézusi nyitottság hiányzik belőlünk, hogy meghalljuk a fiatalabb nemzedék kérdéseit?

Ez a kérdés annál is égetőbb, mert a lélek rejtelseinek ismerői szerint addig számít fiatalnak valaki, amíg kérdései vannak, amíg kérdezni mer. Az élet hajtómotorja éppen az, hogy kérdéseket teszünk fel, és válaszokat várunk rá. Az öregség nem az évek számában mutatkozik meg, hanem abban, hogy van-e még valakiben érdeklődés. Valóban lehet valaki fiatalon is nagyon vén: ha nem érdekli semmi. És lehet valaki idősen is nagyon fiatal, ha még ég benne a vágy, hogy új lehetőségeket ismerjen meg.

Ősszel kezdődik az iskola. Új kezdet számos diáknak, de figyelmeztető jel minden nemzedéknek: Isten iskolájában vagyunk, ahol folyamatosan tanulhatunk, fejlődhetünk. Induljunk hát el újra erre a nagy kalandra: nyitottsággal, tudásszomjjal. És ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a lét végső kérdéseire csak annál kaphatunk választ, aki ezt mondta magáról: „Én vagyok a kezdet és a vég.” Jézus a vakáció elején azt ígérte nekünk, hogy az igazi nyugalmat Ő adja nekünk. Most pedig ezt: Aki énhozzám jön – bármilyen kérdés is legyen az –, azt nem küldöm el. A feljegyzések szerint Jézus-hoz a legmeghökkenőbb kérdésekkel jönnek egészen különböző egyének: egy fiatalember azt szeretné tudni, hogy miként lehetne örök élete, egy idős pedig azt, hogy miként lehetne mindent előről kezdeni. Ő valóban nem küld el senkit, viszont a kérdezőnek is nyitottnak kell lennie arra, hogy a választ meghallja, és aszerint is éljen.

Veress László

Wass Albert

Kivándorlók dala

Bús vállunkon nyűtt tarisznya,
nyűtt lábunkon ócska csizma,
fel is út, le is út,
idegenbe visz az út.

Fáj szívünkben régi emlék,
bizony pájtás, haza mennénk,
de nincs hova, nincs hazánk,
se otthonunk, se anyánk.

Idegenből idegenbe,
munkahelyről munkahelyre
visz az idő, visz a szél,
gonosz idő, gonosz szél.

Gép dübörög, fejsze csattan,
otthon járunk gondolatban,
s míg hordjuk a szolgál-súlyt,
fáj az élet, fáj a múlt.

De majd egyszer üt az óra,
s fölszállunk egy víg hajóra,
hóhahó, szép hajó!
Vitorlája, mint a hó!
S nyűtt szívével, halál szárnyán
hazatér a bujdosó.

Céltudatos egyház, céltudatos gyülekezet

(Folytatás az 1. oldalról)

Beke Boróka (Karatna). Áhítatok után előadást hallgattunk meg, a délutánok pedig kirándulásokkal teltek. A tábor úrvacsorás istentisztelettel zártuk Kézdivásárhelyen.

Az előadásokat Raff Róbert bereczki lelkipásztor tartotta. A tábor vezérfonalának számító ige az ApCsel 20,28 első fele volt: „viseljétek gondot magatokra és az egész nyájra...” Vagyis gyülekezetünk minden tagjáért, minden csoportjáért felelősek vagyunk: a templomba járókért és a távolmaradókért, az egyházfenntartói járulékot fizetőkért és nem fizetőkért, azaz mindenkiért.

A *Céltudatos egyház, céltudatos gyülekezet* volt táborunk fő témája. Az elhangzottak alapján megvizsgálhattuk: a megfelelő szolgálati területen állunk-e? Arra hívott-e el az Úristen, annak megfelelő talentumokkal áldott-e meg? Ha jó helyen vagyunk, fokozott lendülettel tegyük a dolgunkat, ha pedig nem, keressük meg az Úr által elrendelt feladatunkat. Az is változatossá tette a hetet, hogy az előadások után kiscsoportos beszélgetések segítették egymás, illetve gyülekezeteink megismerését: az előadásban

elhangzottakat gyakorlatias feladatok megoldásával mélyíthettük el.

A délutánok folyamán megcsodálhattuk a teremtet világ gyönyörűségeit, valamint Isten dicsőségére épített ősrégi templomokat, és

példamutató elődeinkkel kapcsolatos helyeket, helységeket látogattunk meg.

Istennek hála, újabb áldásos alkalomnak lehettünk részesei. Jövőre reménység szerint Parajdon találkozunk.

Megújult a széki református templom

(Folytatás az 1. oldalról)

Az ünnepi istentiszteleten **Kató Béla** püspök a 2Krn 6,16 alapján hirdette az Igét. „Salamon imája óriási ívet rajzol le. A rézből készített emelvényen képes volt visszatekinteni évszázadokra, hogy lássa, mi történt népével, amelyhez ő is tartozott, amelyet vezetett. Salamon tudja, nem ő a meghatározó, hanem azok, akik előtte jártak. Azt szeretné, ha ennek a múltnak a folytatója lenne. Csak akkor juthatunk előre, ha közel maradunk a múlthoz. Ha ezt a távlatot elveszítjük, akkor a jövőt is elveszítjük. A magaslatból alázzal kell gondolni az atyák örökségére” – mondta a püspök.

Kató Béla igehirdetésében a település múltját is felelevenítette, mint mondta, Szék viharos, de szép története a sóhoz kapcsolódik. A püspök szerint olyan település volt Szék, amelyet természeti adottságai miatt sokan magukévá akartak tenni, hiszen ahol gazdagság és erő van, oda szívesen vándorolnak az emberek. A mai vándorlásoknak is ez a mozgatóereje: részesei akarunk lenni a jónak. Bár a sóbányát be-

zárták, és a település lakossága a felére csökkent, az a gazdagság, amit Isten rendelt, ma is megvan. Szék legnagyobb kincse már nem a só, hanem az itt lakó emberek. A püspök felhívta a közösség figyelmét arra is, hogy ha nem a templomba viszik örömeiket, bánataikat, akkor az anyagi javak ellenére a közösség nem fog megmaradni. Aki az egyéni boldogulást választja, az a peremre sodródik – erre tanít a történelem is. Nincs más út, mint a közösségi összefogás. Kató Béla prédikációjában kiemelte: Isten arra kötelez, hogy összetartozunk az imádság házában, amely a legnagyobb megtartó erő.

A gyülekezetet köszöntötte többek között **Sallai Márton** helybeli lelkipásztor, **Bányai Csaba** dési esperes, **Dézi Zoltán** egyházkerületi főgondnok. **Hegedüs Csilla**, az RMDSZ ügyvezető alelnöke beszédében azt hangsúlyozta, hogy bár nem volt könnyű a székieknek az elmúlt két év, megérte a türelmet, hiszen olyan ékszeres dobozt kaptak vissza, amilyen nincs több. Hegedüs szerint nemcsak a székie embereknek adták vissza a templomot, hanem az erdélyi em-

bereknek a hitet, hogy képesek vagyunk megőrizni a műemlékeinket, az értékeinket.

Vákár István, a Kolozs Megyei Tanács alelnöke köszöntőjében elmondta, hogy Széknek a só az értéke, de az embereknek azt sem szabad elfelejteniük, hogy ők a föld sója. **Makay Dorottya** főtervező a munkálatokról beszélt. Beszámolójából kiderült, mintegy tíz évvel ezelőtt kezdődött el a folyamat, akkor már a templom egyharmada használhatatlan volt. 2006-ban elkészült a terv, majd 2008 folyamán megszületett a megvalósíthatósági tanulmány.

2011 folyamán a leadott pályázat a várolistáról átkerült a nyertes pályázatok közé, majd elkészült a helyreállítási terv. A munkálatok azonban csak 2013 januárjában kezdődtek el. Makay Dorottya hangsúlyozta: bár a lehető leghelettebben próbálták a templomot restaurálni, közben a gyülekezeti tagok kéréseit is igyekeztek figyelembe venni. A főtervező ugyanakkor megmutatta azt az időkapuszulát, amelyet a templom belsejében helyeztek el. Mint ismeretes, előzőleg a toronysisak gömbjébe is került egy időkapusza.

Kiss Gábor

A jövő határán

(Folytatás az 1. oldalról)

útvesztőiben a papírok, jóváhagyások rendre elakadtak.

„A kivitelezővel csupán 2014 februárjában sikerült megkötni a szerződést, így az eredeti 36 hónap helyett csak 17 hónap maradt a munkálatok elvégzésére” – mondta a templomavatás alkalmával tartott sajtótájékoztatón **Kató Béla** püspök. „Az elmúlt két évben azonban olyan műemlékek felújítására szakosodott cégeket és szakembereket alakítottunk ki, amely akár rekordidő alatt is képes jó minőségű munkát elvégezni. Nyugodtan lehet más, hasonló jellegű és nagyságú munkát ránk bízni, mert bebizonyítottuk, képesek vagyunk uniós elvárásoknak megfelelő szinten dolgozni” – hangsúlyozta Kató Béla. A püspök a sajtótájékoztatón kijelentette: a kerületnek több mint 500 temploma van, közte számos A és B kategóriás műemlék, felújításuk pedig meghaladja az egyház anyagi lehetőségeit. Ezen ingatlanok felépítését különben az elmúlt évszázadokban mecénások, főurak támogatták, nem a hívek adakozásából épültek. A felújítások alkalmával ezért van szüksége az egyháznak a támogatásra. A templom felújításának összköltsége mintegy 4,5 millió euróba került, melynek nagy részét az uniós támogatás jelenti, a román kormány 3 millió lejjel, a magyar kormány 70 millió forinttal segítette az építkezést.

Hitet őrző reformátusok

„E templom Mátyás király támogatásával kezdett épülni, majd Báthory István, Székely Mózes, Bethlen Gábor, I. Rákóczi György fejedelmek alakították az életét, és mintegy négyszáz éve, mi, reformátusok vagyunk ennek őrzői” – ezt Kató Béla már a hálaadó istentisztelet alkalmával mondta. A 150. zsoltár

alapján elhangzott igehirdetésében a püspök így fogalmazott: „mi Európának a segítséget nem emberáldozatban szeretnénk visszafizetni, hanem azzal, hogy itt őrizzük a hitet, a gótikát, az orgonamuzsikát, mindazt a szellemi terméket, amit eleink létrehoztak, és örökségül hagytak ránk. A zsoltár a dicsérek sorába állítja az

is szól. A múlt és a jelen feljogosít arra, hogy bizalommal és reménységgel tekintünk a jövő felé, mert az Úr, aki velünk volt a múltban, bűneinket megbocsátva engedi, hogy a romokból építsünk, és új életet kezdjünk.

Az igehirdetést követően a megjelenteket köszöntötte **Fazekas Zsolt** lelkipásztor, **Nagy Péter** főgondnok, a magyar közösség nevében felszólalt **Horváth Anna** alpolgármester. A város részéről **Emil Boc** polgármester, a magyar kormány részéről **Balog Zoltán** miniszter szólott az egybegyűltekhöz. Ezt követően pedig a pécsi Angster cég által 1913-ban készült s most ismét régi pompájában díszelő orgona remegtette meg a levegőt – és a lelkeket. A felújított hangszer újra vonzani fogja nemcsak a híveket, hanem valamennyi zeneszeretőt is, akik a nyári orgonakonzertek rendszeres látogatói voltak – és lesznek.

Otthon lenni a hajlékban

A Farkas utcai templom nem pusztán az épített örökség gyöngyszeme, nemcsak istentiszteleti hely, hanem majdnem fél évezrede az egymást követő és mindig egymásra találó nemzedékek közös otthona. Itt együtt lehetnek az előző és eljövendő nemzedékek istenfélő tagjai. És e hajlékban otthon is lehetünk. Otthon az Úr színe előtt már elköltözött szereteteinkkel és még meg nem született utódainkkal. Nekik, dédunokáinknak szánjuk örökségként e felbecsülhetetlen értékű templomot – vallja Fazekas Zsolt lelkipásztor, aki reméli, hogy a jövőben viszszaáll a rend a templomlátogatottság terén. Az elmúlt másfél év alatt ugyanis az istentiszteleteket a templom szomszédságában levő református kollégium első emeleti dísztermében tartották, ahova az idősök nem mentek el. „Voltak olyanok is, akik azt mondták, az istentiszteletet csak templomban tudják elképzelni, ezért kimaradtak. Bízunk abban, hogy a felújított templomba ezentúl még többen fognak eljönni, mint ahányan másfél évvel ezelőtt” – fejezte ki reményét Fazekas Zsolt.

A munkálatok során Délkelet-Európa legnagyobb egyhajós gótikus templomának elkészült a belső és külső felújítása. Új funkciót kapott a déli oldalhoz csatlakozó kolostor-kerengő, valamint a déli torony, ami az egyházkerületi gyűjtőlevéltár elköltözése nyomán felszabadult. Ezáltal e helyiségek kiállítóterekké váltak.

A templom teljes fűtésrendszerét és villanyszerezését kicserélték. A kivitelezéssel párhuzamosan szakszerűen restaurálták a teljes belső bútort, az orgonát, a templom halotti címergyűjteményét, valamint az előkerült falképrészleteket, a színezett köveket és a színes üvegablakokat. A kivitelezés során hangsúlyossá vált az építészeti értékek kiemelése: a falképek érvényesítése, a fények, színek, formák, szintek összhangjának biztosítása. A műemléképület kültéri díszkivilágítást kapott.

Angyaltábor – a Szentlélek munkája és a györgyfalviak lelkölete

Ha valaki Györgyfalváról, annak népéről és lelköletéről kérne egy bemutatót vagy összképet, meghívnám az Angyaltáborba és elmondanám: ez Györgyfalva. Ez az a gyülekezet, ahol csodák történnek. E falunak köszönhető, hogy immár ötödik alkalommal évente egy-egy felejthetetlen, élményekben gazdag hetet tudunk biztosítani azoknak a gyermekeknek, akiknek sok esetben csak ebből áll a nyaralás. Akiknek a kis patai sóstó maga a tenger, és akik megkérdezik, hogy „Miéjt nem lakhatunk mindig az Angyaltábor-házban?” Akik utolsó reggel minden büszkeséget feladva sírnak búcsúzáskor, vagy elmondják: „én most nem fogok sírni. Csak ha hazamegyünk, két napig rossz kedvem lesz.”

Idén negyven angyal érkezett a Tulipán Gyermekotthonból (Holtmaros), a Lídia Gyermekotthonból (Marosvásárhely) és az Aksza Utcagyermek Missziós Házból (Kolozsvar).

A programok két csoportban zajlottak. A reggeli áhítatok egy-egy bibliai példaképről szölk, és a nagyobbaknak szervezett foglalkozásokon, beszélgetéseken az önismeret és identitás volt az átfogó téma. A kisebbek ez alatt változatos játékokon és kézműves foglalkozásokon (kerámia, gyertyaöntés, szalvétagasztás) vettek részt. Mindkét csoportban nagy sikernek örvendett a néptáncoktatás. Idén sem maradt el az erdő széli szalonnasütés, az angyaltáborosok és györgyfalviak közötti focimérkőzés, az egész falura kiterjesztett akadálypálya, az utolsó esti előadás és buli. A programot színesebbé tette a születésnapozás, a táborút, a fényképiállítás, az óriásbuborék készítése, az arcfestés és az esti, gyertyafényes templomi együttlét.

Vasárnap rendhagyó istentiszteleten vettünk részt. Hamarabb tartottuk az újkönyér ünnepét, hogy a táborozó angyalokkal együtt adjunk hálát a mindennapiért. Meglepetés vendégként Bartha József holtmarosi lelkipásztort, a Tulipán Gyermekotthon alapítóját és Wass Endrét, Wass Albert fiát köszönthettük. Az istentisztelet alapigéje két szöből állt: „Öt könyér...” (Máté 14,17). Öt könyér, amit Jézus megsokasított. Akárcsak az Angyaltáborra felajánlott összes adományt, támogatást, amelyből nem épp ötezret, de ötven embert bőségesen el tudtunk látni.

sok, táncoktatók és zenészek teljes odaadással vettek részt a tábor lebonyolításában és tették felejthetlenné a gyerekekkel töltött időt. A Szentlélek vezérelte azokat a györgyfalviakat,

akik étellel, terménnyel vagy kétkézi munkával mozdították előbbre az „angyalkodást”. És a Szentlélek vezérelte azokat az itthoni és külföldi embereket is, akik anyagiakban támogatták a tábor.

Az angyalok Istennek szolgáló lények, akik mindig Isten akaratóból cselekednek. Idén újra bebizonyosodott, e táborban mindenki angyal. A táborozók a gyermeki szeretetük, tisztalelkűségük által angyalok, akik ragyogó szemükön és nyitott szívükön keresztül a mennyei világot tükrözik. A szervezők, munkatársak és támogatók pedig az odaadó munkájuk, a gyermekek iránt érzett felelősségük és adományaik miatt válnak angyalokká.

Hálások vagyunk Istennek e lehetőségért, ugyanakkor hálások vagyunk minden jóindulató embernek és jókedvű adakozónak!

Antal Enikő

Kirándulások közösségéért

A Kolozsvári Egyházmegye idén nyáron is folytatta gyülekezet- és közösségépítő tevékenységek szervezését családi napok és kirándulások rendezésével. Ez alkalommal a közösségformáló és megtartó erejük van, hozzájárulnak hitünk és nemzeti önazonosságunk erősítéséhez. Olyan korban élünk, amikor számos testvérünk nem méri fel azt a veszélyt, milyen visszafordíthatatlan következményekkel jár felekezeti vagy nemzeti identitásáról való lemondása. Ezért vállalja fel a Kolozsvári Egyházmegye a fiatalokkal és gyermekekkel való hatékonyabb foglalkozást, mert ők biztosíthatják jövőnket, megmaradásunkat.

Az utóbbi időben érdektelenség, nemtörődömség észlelhető közösségünkben. Nemcsak március 15-én és az augusztusi magyar napokon kell megmutatnunk magunkat. Mindennap és mindenhol

büszkén kell vállalnunk őseink örökségét. Ezen az áldatlan helyzeten szeretne egyházmegyénk javítani, ezért szeretnénk minél több alkalmat nyújtani közösségünk

tagjainak, ahol ismerkedhetnek, barátkozhatnak egymással.

A nyári kiránduláson az ötvenfős csoport megismerkedett Erdély gyönyörű tájaival, történelmi és irodalmi emlékhelyeket látogattunk meg, istentiszteleten vettünk részt. Már az útvonal is vonzó volt: Marosvécs, Gyergyó, Békási-szoros, Bucsin-tető, Székelyudvarhely, Segesvár. Az alig néhány száz lelkes Csekefalván részt vettünk az istentiszteleten.

A néhány napos kirándulást követően az ötven ember, aki alig ismerte egymást, már egy közösséget alkotva köszönhetett el egymástól. Köszönjük Istennek, hogy megáldotta együttlétünket, és köszönjük egyházmegyénknek, hogy lehetőséget nyújt ilyen alkalmak megszervezésére.

Floriska István

Hírek – Események

Csendes nap a hatékony segítségért

A Kézdi-Orbai Egyházmegye nőszövetsége a közelmúltban tartotta idei csendes napját az oroszfalvi templomban. **Beke Boróka** lelkipásztornő igehirdetését követően **Bardócz Tímea** egyházmegyei nőszövetségi elnöknő, majd **Balogh Zoltán** esperes köszöntötte az egybegyűlteket. A helybeli lelkipásztor, **Raff Róbert** a templom rövid történetét ismertette. Ezt követően **Tóth Anna** lelkipásztornő *Segíteni, de hogyan?* címmel tartott előadást. Az előadásból kiderült: minden ember valamilyen szinten segítő, mert mindenki került már olyan helyzetbe, hogy segített rászorulókon és meg-

tapasztalhatta azt, hogy segíteni jó. A nőszövetségi tagok e kérdésben magánemberként és nőszövetségi tagként is érintettek, mert a vállalt nőszövetségi munkájuk során gyakran kerülnek segítői szerepbe.

Az előadás után kiscsoportos beszélgetések következtek. Az érdeklődők a gyászfeldolgozó, betegekhez való hozzáállást megbeszélő, illetve generációs együttélés nehézségeiről, valamint a szeretetszolgálatról szóló csoportok közül választhattak, amiket a Diakóniai Keresztény Alapítvány sepsiszentgyörgyi csapatának munkatársai, **Vinczi Anna Zsuzsa**, **Ardelean Erika**, **Dénes Kinga** és **Tóth Anna** igazgatónő vezettek. A megbeszélések hasznosnak bizonyultak, a kiértékelőkön kiderült:

a résztvevők a hasznos tudást és felhasználható tudást nyújtó tapasztalat-cserén vettek részt.

Bardócz Tímea elnöknő összegzés után a soron következő rendezvényekre hívta fel a figyelmet, ami közül kiemelte a szeptember harmadik hétvégéjén Alsócsernátomban, a Haszmann Pál Múzeumban megrendezésre kerülő fogyattékkal élő emberekre odafigyelő rendezvény-sorozatot.

Bardócz Csaba

• **Neked szól a dal.** Backamadarason szervezték meg a *Neked szól a dal* keresztyén zenefesztivált. A találkozó célja, hogy a Küküllői Egyházmegye fiataljaiból álló csapatok, együttesek megismerjék egymást, együtt dicsőítsék Istent.

• **Kántor Attila lelkipásztort köszöntötték.** Újkenyér alkalmával ünnepélyesebben szólt a harang a Marosvásárhely V. felsővárosi gyülekezetben, hiszen az ünnep alkalmával hálát adtunk Kántor Attila lelkipásztorért is, aki 25 éve szolgál a közösségben. Még a harang bűgása is ünnepelt, mert a múlt rendszerben az imaház mögé kényszerült néhai harangláb az ő szolgálata idején nőtt toronnyá. Hálát adtunk az áldozatos munkáért, hiszen az imaház templommá alakult, és minden megújult. Kántor Attila életének nem volt olyan nehéz pillanata, amikor ne lett volna ereje elvégezni a szolgálatot. Hálával emlékezünk vissza azokra az eseményekre, amit átéltünk mellette. Köszönjük azt a 25 évet, amit volt szerencsénk az ő szolgálata idején együtt eltölteni. Isten áldását kérjük életére, további szolgálatára! (Nagy-Donáth Sándorné)

Élő gyülekezetre van szükség

Megújult a 200 éves szolokmai templom

Hálaadó istentisztelet keretében köszöntö meg Istennek és a támogatóknak a szolokmai közösség, hogy megújult 200 éves temploma. Az ünnepi alkalmon **Szegedi László** generális direktor hirdette az Igét. Szegedi szerint a boldogság titka az, hogy Jézust nem hagyjuk valahol bezárva. Ahol az emberek elhagyják a

templomot, ott Jézus kilép a közösség életéből. Az, hogy negyedszer tették rendbe a szolokmai templomot, arról vall, hogy ennek a közösségnek kell Jézus Krisztus. Nem siratófalakra van szükségünk, hanem élő gyülekezetekre, amelyek tudják: Isten feladatot adott, ezért szeretni, becsülni kell a templomot és annak Urát, Jézus Krisztust.

Tatár Anna szolokmai lelkipásztor köszöntője után **Jakab Tibor** ismertette röviden a templom történetét. A 16. században említik először a falut. 1698-ban vált ki a Küsmödi Egyházközségből, ebben az időszakban épült fel az első kőtemplom. A ma 1815-ben fejez-

ték be Sándor János lelkipásztor idejében, amelyet többször javítottak.

Tatár Anna lelkipásztor elmondta: a templom felújítása évekkel ezelőtt kezdődött, először a villanyhálózatot cserélték ki, majd a belső felújítás következett 2012-ben. Idén újra nekifogtak a munkálatoknak: a hajlék kívülről is megújult az imaház körüli kerítéssel együtt. A lelkipásztor figyelmeztette a gyülekezetet: a külső feltételek adottak, rajtuk a sor, hogy a templomot megtöltsék.

KG

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy

Bálint Lajos

a kolozsvári Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpont műszaki vezetője életének 88. évében, augusztus 24-én Kolozsvárt elhunyt.

A nyomtatott betű és a könyvcsinálás keze alatt művészetté magasztosult mestersege töltötte ki életének több mint hat évtizedét. Emléke legyen áldott!

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár
Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.
Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: **Bálint Lajos**

Tördelés: Czirmay Ágnes

